

Lídia aztán le van nyugodva

Hirtelen felindulásában azt hitte, minden azzal kezdődött, hogy remegő, utólag talán indokolatlanul drámainak mondható hangon megkérdezte Konrádot, megcsalta-e őt valaha. Most, hogy már lezárult a kínos, egészében igazán gyerekes jelenet, és Konrád visszament a barátaihoz „mulatni, jaj, mulatni, ebben a korban már, na mindegy”, Lídia a hotelszobában maradt; az ablakon kihajolva dohányzott a titkos készletét felhasználva, amiről senki sem tudott, amit tényleg csak a biztonság kedvéért tartott magánál, mint mások a nyugtatót, igazán, csak azokra az éjszakákra, amikor nagyon fontos aludni, és csak nem akar sikerülni; az ablak melletti kis asztalon ült a szolidan elegáns, rózsaszín szatén ruhájában – a sűrű, szintén szatén bolero már az ágyra dobta, az gyűrötten hevert a feszesre húzott tört fehér ágyneműn, a magassarkúját már korábban lerúgta magáról, lábát szétvetette, mit érdekli őt, úgyszintén itt senki, csak kényelmesebb, mint szorítani, mikor volt már szűzlány különben is, hagyjuk az egészet; befújta a hideg novemberi szél, fázott a válla, de nem öltözött fel, viszont rettegett, hogy a füstérzékelő mindjárt bejelez, és itt áll majd megszegyenülve, mint egy kamasz – „de hát én kimentem az erkélyre, esküszöm, nem értem, hogy vannak ezek a szerkezetek beállítva, reklamálni fogok az igazgatónál, hívják ide a menedzsert”, mondja majd, de azért szívesebben kihagyná ezt a jelenetet. Persze valójában Konrád idegesítette és az a kellemetlen, egész testét átjáró érzés, hogy a dolgok nincsenek a helyükön, nem kizárt, hogy már régóta nincsenek, de nem tudja megragadni, hogy egész pontosan miért, és legjobban az dühítette, mit dühítette, teljesen földhöz vágta, totálisan padlóra küldte, hogy néhány perce az a sejtése támadt, talán már régóta baj van, és ő, éppen ő észrevehette volna ezt sokkal korábban is. Kezében tartotta az öblös, kristályfényű poharat, amit a vacsoráról hozott magával, jobbra-balra lötybölt benne érdektelenül a tavalyi év nyertes borát, hosszan

leszívta a cigarettafüstöt – „istenem, van még valami jó ebben a világban” – és arra várt, hogy megfejtse, mi zajlik benne, de nagyon lassan akart sikerülni.

Krisztina felhívta reggel, az biztos, és azt mondta, hogy el fogja hagyni Marcellt, és ez már végleges. Reszkető, de eltökélt hangon jelentette be, hogy szerinte „ennek már véglegesen vége”, hogy „kész”, és nem csinálja tovább; ők éppen az autópályán hajtottak a Balaton felé Konrád egyetemi évfolyamtalálkozójára, és Lídia a betonfalak mellett suhanva elhitte, amit eddig sosem. Mert Krisztina már vagy húszszor fogadkozott, esküdözött, bejelentett, de végül semmi sem lett belőle, Lídia feladata meg nyilvánvalóan abból állt, hogy meghallgassa a véglegesnek tűnő elhatározást. Nem tudja, miért, de ma, a szellőkésektől néha kilengő kocsiiban ülve, az úttest unalmas szürkéjét és Konrád kormányon tartott, barna kardigánból kinyúló kezét nézve, úgy gondolta, ez meg is fog történni; megborzongott, és minden eddigénél jobban kellett igyekeznie, hogy ne szóljon semmit. „Pszichológus vagyok, anya vagyok, nem akarom irányítani a gyerekem életét, még csak tanácsot sem adhatok, mi jó sülné ki abból?”, mantrázta magában, mégis remegni kezdett a kezében a telefon, ahogy most a borospohár kicsit, de végül csendben megvárta, hogy Krisztina befejezze töredezett monológját, semleges szavakkal biztatgatta a lehető legrövidebben, elbúcsúzott tőle, és azon kapta magát, hogy úgy érzi, a lánya egy elviselhetetlen, élhetetlen liba, és ő most csak azért nem áll Marcell pártjára, mert jól tudja, hogy az a férfi meg egy senkiházi tökfész. A pillanatnyi konfliktusuk egyébként teljesen lényegtelen volt – mindkettő idiótán viselkedett a másikkal, mikor nem történik ilyen? „Belenyúlni egymás telefonjába, ott meg egy éve lejárt üzeneteket tárolni – ezek a harmincasok tényleg ennyire hülyék?” Ha úgy gondolná, hogy ez a valódi oka, amiért el akarják hagyni egymást, sokkal erőteljesebben tiltakozna. Vagy legalábbis: tiltakozna.

Miután bontották a vonalat, még kezében tartotta a kis, fehér készüléket, idegesen szorongatta, és komolyan megpróbálta elfojtani a dühét, de nem járt sikerrel. Konrádnak semmit sem kellett mondania, hallotta a beszélgetést, mindent értett, de persze nem szólt egy szót sem. Ritkán szokott. A hallgatása mindig is beszédesebb volt a szavainál. „Milyen egy lányunk van már. Nem igaz, hogy nem tud végre lenyugodni. Hogy sohasem tud lenyugodni”, sziszegte Lídia, mire Konrád ciccentett egyet, olyan bárdolatlan, kicsit falusias ciccentés volt ez, egyáltalán nem jellemző Konrádra, akinek a gesztusai általában éppen hogy arisztokratikusak, kifinomultak és jól átgondoltak, Lídia pedig, bár már leszokott arról, hogy értelmezgesse a férje vállrándításait, most a fél világot is beleértette ebbe az alig artikulált hangba. Többek között

azt, hogy Konrád szerint Krisztina majd úgyis megoldja valahogy, meg mit kell ezen annyit aggódni, illetve, hogy „lenyugodhatna, persze, lenyugodhatna, akárcsak az anyja”, ami pedig nem túlzottan fair gondolat, mert Lídia aztán le van nyugodva. Nyugodtabb már nem is lehetne. Hosszú évek óta ugyanott dolgozik még így, friss nyugdíjasként is – hányni kell ettől a szótól, na mind-egy –, kiválóan működik a magánrendelése, szakmai hírneve kiemelkedő, dőlnek a páciensek, vissza is kell utasítania őket gyakran, a házukon csak kis változtatásokat eszközöl, éppen csak, amire szükség van, azt ő maga le is vezényli, nem panaszkodik, nincs is mire. Annyit ugyan nem keres, mint Konrád, de azért egész sokat, kellemes vacsorákat rendez a barátainak, valamilyen önkénteskedik néha egy hajléktalanokkal foglalkozó szervezetnél, szóval kijelenthetjük, hogy kurvára le van nyugodva.

Mindezt persze csak magában futtatta végig, hangtalanul forrongott az anyósülésen, Konrádról pedig nem lehetett eldönteni, foglalkoztatja-e valami egyáltalán. A maga részéről akár teljesen felszabadult is lehetett. Nem kizárt, hogy az agyaggalambjain gondolkozott, amelyeknek a forgalmazásával az életét töltötte. Egyszer álltak meg kávé inni egy benzinkútnál, Lídia idegesen keverte a laktózmentes lattéját, és annyit azért megjegyzett, hogy „de hát ez már a második házassága, és még csak harminckét éves... és mikor lesz itt unoka?”, mire Konrád szárazon megkérdezte, hogy „nagy-mama, te tényleg szeretnél nagy-mama lenni?”, Lídia pedig ismét felháborodott a hangnemen, mintha ő alkalmatlan lenne erre, mintha Konrád szerint nem lenne elég jó nagy-i belőle, miközben az igazság pillanatnyilag az volt, hogy egy kisbabát nagyon is szeretett volna maga mellé, de hogy nagyinak szólítsák, azt soha, semmilyen körülmények között nem akarta még elképzelni sem. Az autóban aztán tovább hallgattak, és – bár a hallgatást Lídia máskor nem vette a szívére, ismerte már a férjét –, aznap délelőtt ezen is puffogott magában, mert „itt tényleg csak akkor van lehetőség normális konverzácóra, ha én megerőltetem magam, ha felhozok egy témát, ha csacsogok meg kérdezek, de egyébként egy rohadt síri csönd minden”. Nem jutott eszébe, hogy Konrádnak meg akkor kell megerőltetnie magát, ha beszédre kerül a sor.

A Balaton-parti hotelben aztán úgy tűnt, elsimulnak a dolgok. Jó, hogy az ember mindig csak valamiféle tartozék, pótkerék a házastársa évfolyam-találkozóján, de Lídiának ez a tény meg egy kis feldúltság nem lehetett elég ok arra, hogy visszahúzódjon, és ne érezze jól magát Konrád barátaival, már persze azokkal, akik nem haltak meg az utóbbi évek során, de hát még így is elég sokan maradtak, főleg a feleségeikkel és hasonló tartozékaikkal együtt – „mit

lehet tudni manapság, kinek mi a státusza” – és egy-kettőre új ismeretségeket kötött ifjú menyasszonyokkal meg rég elfeledett és újonnan előbukkant csoporttársakkal. Persze kicsit zavarta, hogy harmincas nőekkel kell kezét fognia, harmadikkal meg negyedikekkel, karjukon babával, „ez egy rémálom”, gondolta akkor magában Lídia felajzva, „mit gondolnak ezek, hogy működik az élet? Egy Konrád korú fickó hatvan után már a halált fontolgatja, vagy legalábbis barátkozik vele, a madarak röptét figyeli, az évszakok változását, most majd egy bőgő csecsemőhöz fog felkelni minden éjjel ötször? Mit várhatnak ezek a nők? Szerintük meddig tart az élet? Meddig tart a szenvedély?”, de igazából annyira nem érdekelte a válasz, a pszichológiai sablonokat úgyis régről ismerte, néhány kliense is éppen ezt az utat járta – „apakomplexus, sokadik kapuzárás, blabla” –, és pillanatnyilag jobban izgatta a nyüzsgés, az új és régi arcok megjelenése, saját szellemessége és tetszeni vágyása, a figyelem, amivel kiérdemelte a többiek elismerését, és hamar észrevette, hogy Konrád is felélénkült a délutáni fogadáson a hotel előterében. „Ervinkém, öregfiú, te aztán semmit sem változtál”, nyújtotta a kezét Konrád egy rozoga bácsinak, aki egyáltalán nem tartotta magát olyan jól, mint Lídia férje, lehet, hogy éppen egy súlyos betegségen esett át, de Konrád nyilvánvalóan mégis a huszonéves barátját látta benne, valamit, ami a reszkető öregben ugyanaz maradt, és amit csak azok vehettek észre, akik szó szerint ezer éve ismerik. „Úristen, Pesti Srác, miért nem hallottunk rólad már tíz éve?”, kiáltotta ezután, kiáltotta, erősítette meg magában Lídia mosolyogva és egy kicsit megdöbbenve, ironikusan hozzátéve, hogy „pesti srác, gyerekek, de hát mára már mindenki pestivé vált, hiába jártatok ti vidéki egyetemre! vagy esetleg budaivá”, eközben Konrád megölelte, – „úristen, tényleg megölelte” – Pesti Srácot, ilyen fokú közelséget leginkább csak Lídiával vállalt, illetve régebben még Krisztinával. Úgy tűnt, elemében van, és – bár ezt nehéz feltételezni róla, mégis – a maga módján most igazán boldog. Lídia a háttérben állt, Konrád takarásában, és csak akkor villantotta meg intenzív, kissé túlzottan is figyelmes, visszafogottnak álcázott, valójában nagyon is kihívó mosolyát, amikor Konrád bemutatta egy számára ismeretlen osztálytársnak. Nem flörtölni akart egyébként vagy hódolókat gyűjteni – volt már abból elég régebben –, hanem csak tetszeni, általánosan tetszeni lehetőleg mindenkinek.

A fogadás után átöltöztek, és kisebb csoportokban sétálni indultak városra. Konrád egy régi barátja meghívta őket a vitorlás hajójára, amelyet a kikötőben tartott, és néhányan a kajütben elfogyasztottak még egy-két pohár pezsgőt; Lídia ezt a luxust nem ismerte, de könnyedén megtalálta a helyét a bárpult és a bőrkanapé között valahol. Elcsacsogott Dénessel, a tulajdonossal, megállapította, hogy „ennyi, ennek a férfinak csak kétszer kell megdicsérni a

hajóját, és már kész, meg is van a figyelme és az odaadása, milyen unalmas”, majd figyelmeztette magát a széles mosolyú koccintás közben, hogy ez gonoszság, gonosz az, ahogy gondolkodik most Dénesről, és bűnbánatában tovább szórakoztatta a férfit, végigkérdezte az összes beépített elem külföldi beszerzési helyét, míg a többiek – Konráddal együtt – a régi időkről adomáztak vagy saját nyaralóik felújításáról értekeztek.

Az évfolyam maradékával, a később érkezettekkel is csak akkor találkoztak, amikor már a szálloda felé tartottak, és a viszontlátás örömén felbuzdulva tettek még egy kört együtt a sétányon, majd megittak egy kávé a part menti cukrászdában. Gina már ott volt, csak fel sem merült Lídiában, hogy ennek bármi jelentősége lenne, pedig a nő feltűzött, gyér haja egész jól mutatott a hosszú kávéval – „minden nélkül”. Bár köszöntek is egymásnak futólag, Lídia az egészet csak vacsora közben vette észre.

A svédasztalos desszertnél ugyanis a vendégek felálltak, a csoki- és gyümölcschabok, mentafagylalt és művészi elrendezett diabetikus epertorták körül tömörültek már elegáns ruhában, öltönyben, selyemben, ráncosodó vállra lendített szaténban, Lídia meg éppen ekkor tért vissza a mosdóból, és a terembe lépve, már az ebédlőhöz kapcsolódó beugró falánál egy pillanatra megtámaszkodva az tűnt fel neki, hogy a távoli asztaloknál, az ehhez a menühöz nem teljesen illő paleo mandulatorta előtt Konrád áll neki háttal, és Gina selyemsállal borított vállára és hátára teszi a kezét. Baráti gesztusnak is érthette volna mindezt egy ismeretlen – másfél pillanat, igazán –, de Lídia tudta, hogy Konrád ilyet nőkkel soha nem csinál: soha nem érint meg egy nőt csak úgy, és lehet, hogy az évfolyamtalálkozó kivételezett helyszín, amikor az ember ledobja annyi év gátlását, és újra fiatalnak érzi magát, de Konrádra ez az érv nem lehet érvényes, mert ő még így is – a barátai váratlan ölelgetése ellenére is – túlságosan illemtudó és távolságtartó. Ráadásul Gina erre odafordult Konrádhoz, profilból látszott az arca, a szemébe nézett, mondott néhány szót, amit Lídia nem hallott, azt viszont ilyen messziről is érzékelte, hogy valami történt, mert Konrád szinte soha nem áll úgy mások előtt, mint egy nyitott könyv, Konrád csak ritka, különleges pillanatokban engedi olvasni magát és csak nagyon megválogatott emberek számára, és most Ginának mégis engedte, úgy állt a nő tekintetében, mint egy gyerek, aki nem védekezik még senki szeretete ellen. A jelenet annyira megható volt, hogy Lídiának néhány percébe is beletelt, amíg igazán dühös tudott lenni.

De aztán persze megérkezett. Az erős szívdobogás, kisebb remegés, amit főként a karjában érzett, összeszorításra váró ajkak, amelyek nem szorulnak

össze, mert a látvány kívülről maradt továbbra is tökéletes, Lídia tökéletes, tökéletes, világos rózsaszín ruhája a derekától kiszélesedik, lágyan omlik a térde alá, az anyag kirajzolja még mindig szép lábát, a combja vonalát, amikor maga is a málnahab felé igyekszik – „ki a francot érdekel a rohadt málnahab?” –, mosolya majdhogynem természetes, bár furán visszafogott, és Dénes ajánlására elfogad még egy kis bort, azt, amit később a szállodaszobában a kezében tart. Okosan és szellemesen beszélget a Kék szalagról meg a magánrendeléséről, közben meg jár az agya, és csak azt kérdezi magában, hogy miért éppen Gina? Miért nem legalább egy harmincas csitri? Aki tényleg jól néz ki, legalább csinos és nem csak „ahhoz képest”. Leginkább pedig: most kezdődik valami, vagy már százezer éve elkezdődött és ez csak az utórezgése? És a leggyötrőbb feltételezés: hogy Gina igazából régebben volt, mint ő, hamarabb jött, és ezek szerint maradt is. Hiszen hiába volt házasság, amíg meg nem halt a férje, elférhetett mellette egy viszony. A gyerekei ellenére is. Most, hogy belegondol, persze emlékszik már, hogy a tíz évvel ezelőtti találkozón is összebújva beszélgettek Konráddal vagy egy órát, bár ha akkor szeretők lettek volna, nyilván nem hívják fel magukra a figyelmet az összebújással, csak hogy lehet, hogy utána váltak azzá, hiszen Konrád valamit motyogott egy időben Gina betegségéről, hogy segíteni kellene neki, ráadásul egyszer, talán két éve, talált egy képet a férje régi iratai között egy nagyon fiatal lányról, csak Gina lehetett, ez már biztos, és ha felidézi, milyen hangon szokta Konrád ezt a nőt emlegetni, hát az mindent megmagyaráz. Nézi őket a bor mögül, arcára fagyott vicsor, így képzeletben magát kívülről, hallgatja Dénest fél füllel, látja, hogy már hármasan állnak egy ismeretlen férfivel, és megállapítja, hogy a fene vinné el, mégiscsak egész formás ez az öreg tyúk. Éppen ezért még jobban végigméri, és hirtelen eszébe jut, mi volt Gina betegsége, mit dűnnyögött Konrád nagyjából öt éve, amire akkoriban nem túlzottan figyelt, hiszen egy nemzetközi konferenciát kellett teljesen egyedül megszerveznie. Hát a melle, levágták az egyiket vagy mindkettőt, ilyen részletesen nem emlékszik, de egyet legalább biztosan, és most el kell ismernie, hogy elképesztő lett a plasztika utána, franc vinné a hülye rákot; ő meg itt áll a valaha ég felé ágaskodó, régebben hibátlanok mondott mellekkel, a teste feltűnő, meglötytyedt ékességeivel, amelyek annyi problémát megoldottak helyette, hivatalokat, férfiszíveket nyitottak meg pusztán annyival, hogy egy részüket megmutatta, hogy a dekoltázs te tejét félig megvillantotta, biztosra ígérték, hogy vannak még olyanok, akik sóhajtoznak érte, és ezek a feltűnőségforrások mára szolidan beleplötytyednek az alakformáló body kitömött melltartó részébe, amely tényállás már önmagában okot adna a jajveszékülésre egy arra alkalmas helyen, de pillanatnyilag mégsem az a legbosszantóbb, hogy annak a hatvanhárom éves csotrogánynak

szébb a cicije, mint neki ötvenkilenc évesen, hanem hogy Konrád nem is azt nézi. Hogy rohadna meg a vén marha, a szemébe néz, amikor csak teheti.

Lídia állva, mérgesen kanalazta a málnahabot Dénes mellett – pocskék dolog a málnahab száraz vörösbor mellé, és lesújtó tudat kettőt egymás után bekebelezni valakinek, aki egyébként nem fogyaszt cukrot hétköznapiakon, és ami még ennél is súlyosabb: nagyon nem illik a habfalás látványa egy olyan finom nőhöz, mint Lídia –, közben pedig úgy érezte, egy-kettőre összeállnak a történet részletei. Vagyis talán nem, mégsem egészen, merthogy valami van, az biztos, de hogy mi és mióta, az teljesen bizonytalan.

Nem tudta, mit tegyen, és ez megijesztette. Aztán mégis panaszkodni kezdett Dénesnek, hogy fáj a feje, és szomorú tekintettel közölte, hogy fölmegy a szobába. Elegáns léptekkel Konrád felé tartott, megérintette a karját, és egy „drágám” kíséretében odasúgta neki félhangosan, hogy rosszul érzi magát, egy kicsit pihenne. A férje hitetlenkedve pillantott rá, megkérdezte, hogy vele menjen-e, mire Lídia azt válaszolta, „csak, ha gondolod”, így Konrádnak nem maradt választása. A liftben nem szóltak egymáshoz, a szobában a férfi bekattintotta a kártyáját a falon levő rekeszbe, felkapcsolódott az ágy melletti kis villany, majd félig aggódva, félig mérgesen fordult a feleségéhez, aki addigra már letette a kezében maradt poharat és ledobta a kis szürke kabátkát is magáról, mereven nézett rá, az izmai is megfeszültek, mint akinek beállt a nyaka és a háta, és a fájdalom kifacsarta a tagjait. „Lídia, drágám, te nem szoktál rosszul lenni, tényleg van valami baj?”, a nő meg majdnem minden kontrollt elveszítve, remegő mellkassal, kijelentésként tette föl a kérdést, „most mond meg, Konrád, megcsaltál te engem. Volt valakid az utóbbi harmincöt évben.” Utólag visszagondolva borzasztóan nevetségesnek találta magát, és szégyellte, hogy mindezt kimondta, pont ezt, amit valószínűleg előtte még párszázszor sokmilliószor, „milyen lehasznált, szar, hazug mondat és kérdés”, gyötörte magát Lídia később egyedül az asztalon ülve, cigarettájával az ablakon keresztül közvetlenül az erkélyre hamuzva, főként azért hazug, mert nem érdekelte a válasz, nem az erre adott válasz érdekelte, hanem csak az, hogy „van-e valami Ginával? konkrétan Ginával volt-e valami? mikor, hol?”, de félrecsúszott a dolog, és nem ez hangzott el. Konrádot meg elfogta a pulykaméreg, bele is vörösödött a feje, majd fehérre halványult. „Úristen, Lídia, ezt most muszáj? Jézusom”, és beállította a falat maga köré, teljesen és totálisan elérhetetlené vált, annyit lehetett tudni, hogy végtelenül dühös és ingerült, amiért a felesége elrontja az estéjét. A nő persze nem hagyta magát, őt nem lehet így lerázni, úgy érezte, és Konrád rohadt falát akkor is feltöri, ha a fene fenét eszik

is, nem tehetetlen kislány, hogy megijedjen egy ilyen rettenetes kőszobortól, mint a férje. Csak gondolkodni felejtett el, de ez tényleg nem is olyan helyzet volt. „Válaszolj, Konrád, tudnom kell”, követelte hangosan, holott nyilvánvaló volt, hogy ezzel semmit nem ér el. „Volt szeretőd rajtam kívül?”. „Mint egy huszonéves bakfis”, gondolta magáról negyed óra múlva, „megőrültem, vagy mi?”. A férfi egy ideig hidegen kérlelte, hogy hagyják ezt a beszélgetést máskorra, „Lídia, kedvesem, ez a szóváltás nem illik az estéhez”, fedte meg őt távolságtartóan, és a nő más körülmények között tisztán látta volna, hogy a hidegség mögött rengeteg riadtság és kétségbeesés bújik meg, amit Konrád mindenféle vallatás jellegű beszélgetésnél átél, csak hogy most képtelen volt erre figyelni. „Szarok arra, mi illik ehhez az estéhez, Konrád, szarok a szabályokra”, sikította most már, „válaszolj!”. A férfi pedig elért a tűrőképessége határára, ezt onnan lehetett tudni, hogy az eddiginél is közönyösebbnek tűnt, és megvonta a vállát. „Rendben. Nem. Nem volt. És most lemegyek a többiekhez”, közölte, mintha csak az agyaggalamb áráról tárgyalt volna, majd otthagytta a nőt. Az utolsó pillanatban, amikor még egymással szemben álltak, amikor Konrád darabos mozdulattal összehúzta az öltönykabátját és féloldalra fordult, a tarkója már majdhogynem csak hátulról látszott, Lídia – maga számára teljesen váratlanul – megkívánta a férjét olyan heves vággyal, amit már ezer éve nem érzett, teljes testes, húzó kívánással, ami – ha nem is az első időszakra hasonlított, de – több mint tíz évvel azelőtti önmagára emlékeztette, és ettől a vágytól még gyötrelmesebbé és megalázóbbá vált a pillanat. Éppen most, amikor veszekednek, amikor Konrád gyűlöli őt, amikor talán a szemébe hazudott. Éppen most kellett ez is. És erre elmegy.

A becsukott ajtót nézte teljesen árván, és akarta a kontrollt, mindennél jobban akarta. Mi folyik itt? Tudnia kell, nevet kell neki adni, meg kell fejteni, uralni kell. „Időskori krízis, hirtelen jött hiperérzékenység, talán enyhe paranoia”, sorolta magában, hogy megnyugodjon, majd zokogni kezdett, „kurvaélet a pszichológia”, és bőgve berohant a mosdóba, hogy a szeme alá nyomja az odakészített papírzsebkendőt, nehogy teljesen lefolyjon a sminkje.

Nagyjából a harmadik cigarettánál már úgy érezte, valamivel talán mégis világosabban látja a helyzetet. Végre. Egy dolog, hogy röhejes, sőt, elképesztően gyerekes volt a rosszullete, a vallatós jelenet pedig még inkább – igazán régen nem csinált hasonlót, nem hitte, hogy valaha még ilyen eszközkhöz fog folyamodni, valóban szánalmas –, egy másik, hogy már maga sem tudja, mit várt Konrádtól. Hiszen ő ugyanezt a választ adta volna, és természetesen ez a helyes válasz, mert az igazság nagyon is tág fogalom, és hogy egyes

párok olyan megrögzötten ragaszkodnak bizonyos faktuális részletekhez, és számukra a tények – az úgymond „tények”, hahaha, igazán mulatságos, szóval a „tények” – képezik az igazságot, nem jelenti azt, hogy jól is értelmezik a dolgot. A terápiákon is mindig nehezebb esett nem lebeszélni a klienseit, hogy otthon bevallják, huszonöt éve csókolóztak valaki mással, vagy tíz éve egyhónapos viszonyuk volt házasságon kívül – mindig úgy gondolta, hogy ennyit, de ennyit aztán már igazán elhordozhat egy ember magában. Most ha az ő viszonyait vesszük, azt a néhányat, mi jelentőségük van már? Az volna a nagybetűs igazság? Ugyan már. Konráddal van, Konráddal volt, a többi mit számít? Ezt a butuska kérdést, hát komolyan. Ennyi idősen már érett nőként viselkedhetne, ez volna a minimum.

Csak ez most Gina. Gina, a francba. Teljesen átírja a dolgokat. Mert van azért mindennek egy határa, amit már nem szabad engedni megtörténni. Egy egy-két évtizedes viszony – már ha tényleg tart – komolyan karcogtatja ezt a határt. Enyhén szólva. Ráadásul Lídia maga számára sem arról nevezetes, hogy annyiban hagyja a dolgokat, ha azok számára nem kedvezőek.

Elnyomta a cigarettát az ablakon kinyúlva, a csikket a párkányon levő hamuzóban hagyva. Ehhez fel kellett emelkednie, és mivel elfogyott a bor is, lekászálódott az asztalról, benézett a minibárba. A kis whiskyt elővette, kinyitotta, és egyből magába öntötte, kicsit már érezte is a savat a gyomor-szájánál. Gyorsan hatott az alkohol, meg is billent, de belekapaszkodott az asztallapba, úgy már nem tűnt vészesnek. A fürdőbe lépett, a vacsora előtt a mosdókagyló mellé dobott púderből ecsettel felvitt egy adagot a T-vonalára, a korábbi szemceruzát korrigálta és kiegészítette – visszataszítóan kezdett már lefolyni a festék a szeme alatt, állapította meg –, majd a rúzsozást szakértő mozdulatokkal újra elvégezte, a régiből úgysem látszott már semmi. Mályva – kifogástalanul illik a ruhájához. Magára vicsorított, hogy ellenőrizze a fogait, majd a rúzst és az ecsetet ledobva ismét a minibárhoz sietett, és egy újabb rövidet hajtott le, éppen azt, amelyik a kezébe akadt. Bedobott egy savlekötőt a kis neszeszeréből, a fiókból, belebújt a világosszürke, selyemmel bevont magassarkújába – erőltetni kellett egy kicsit álltában, hogy beférjen a lába, de sikerült – és Ginához beszélt magában, akivel életében eddig, ha húsz mondatot váltott. „Ha azt hiszed, kisanyám, hogy én ezt ölbe tett kézzel végignézem, akkor iszonyú nagyot tévedsz. Nem adom Konrádot. Harcot, csatát, háborút, mindent megnyerem, akármilyen jól is nézel ki ma kivételesen. Csodacici csodagina. Ha harminc éve tart a viszonyotok, akkor nincs mit hozzászólnom, de ha nem, akkor mindent viszek, az ördögbe is.” Józannak semmiképpen

nem volt mondható, viszont most már pontosan tudta, mit akar, koncentrált, tisztán látó részegség volt ez, így érezte legalábbis, és jól esett a hirtelen jött tettekre készség; felvette a boleroját, kicsit szuszogott, amikor bele kellett bújni, magához szorította a kezi táskáját – a cipő és a felöltő színében, vállpánt nélkül –, ezt a vacsoránál elfelejtette, viszont most jól esett valamit fogni, biztonságot jelentett, majd hirtelen ötlettől vezérelve belekotort a lapos, elegáns kis kiegészítőbe, hosszan keresgélt, és elővette a mobilját. Egy üzenetet pötyögött Krisztinának, bár alig látta a betűket. „Ne hagyd el Marcellt, nem jó döntés”, írta, majd rányomott a nagy gombra, amelyikről azt sejtette, a küldést jelenti – így szemüveg nélkül nem tudta pontosan megállapítani –, és az ágyra hajította a készüléket. Mire a vékony kis eszköz a paplanra ért, már megbánta, amit tett, és őszintén remélte, hogy eltévesztette, és a helytelen ikont választotta, vagy ha nem, akkor holnap fel kell hívnia a lányát, és kimagyarázni magát. „Hogy nem tudok kibújni a bőrömből”, korholta magát idegesen, és ha megengedte volna magának, a végén még el is szomorodik. De mivel fontosabb feladata volt most a lánya házasságánál – a saját házassága, vagy mi –, indulni készült, csak előtte, az ellenőrzés kedvéért, még utoljára belepillantott a szekrényen elhelyezett egész alakos tükörbe. Akkor, ahogy meglátta magát, hirtelen megijedt, mert biztosan tudta, hogy most eljött az igazság pillanata, holott pontosan az a kép fogadta, ami az imént a fürdőben: a leomló szőkhített haja, szép, de egyre keményebbé váló vonások, élénk, világos tekintet, szerinte csúnyuló, mások szerint irigylésre méltó alak az egyszerűnek tűnő, mégis rafináltan megvarrt ruhában. Csakhogy most végtelen egyszerűséggel érte el a teljes bizonyosság, hogy minden eddigi önfelismerése tévedés volt. Tévedés volt, hogy azt hitte, több lépcsőben is azt hitte, végre egy önbizalommal rendelkező, igazi nő lett, aki tisztában van a saját értékeivel és bízik is bennük. Kiváló szakember, aki az évek során nyert alázattal, figyelemmel és tudással közeledik másokhoz, aki a veszteségeiből sokat merített és adott vissza másoknak. Az a vigasztaló, megnyugtató érzés, hogy a kotnyeles, minden lében kanál csitriből hosszú önismereti munka és szenvedések árán harmonikus nő lett – orbitális hazugság. Hiszen nézi magát a stikában elszívott cigaretták és elfogyasztott rövidke után, romjaiból látszólag kikászálódva, és annyit lát, hogy egy kisstílusú szarkavaróból nagy formátumú manipulátor lett. Ennyi. Egy „ahhoz képest jó nőnek mondható” szipirtyó, aki jobb időszakokban tehetségesen mozgatja a szálakat. Hát itt tartunk.

Lídia grimaszolt, kiengedte a levegőt, érthetetlen módon megnyugodott, és még gyorsan eszébe jutott egy bölcsesség, vagy inkább egyszerű igazság, amit egy nagyon drága, több napos meditációs workshopon szerzett meg. Sok évvel azelőtt nagyjából négy napot ült egy helyben, pihenésképpen legfeljebb

egy-egy kijelölt ászanába állt bele, de mindenképpen minimum öt percre, keveset evett, figyelmesen lélegzett, és a fáradságos folyamat végére arra jutott, hogy „az van, ami van”. Meg arra is, hogy „csak abból építkezhetünk, ami van.” Félelmetes, revelatív erejű felismerések voltak ezek, és a második nagy igazság gyönyörűségén csak az változtatott kicsit, hogy néhány nap múlva ráébredt, hogy ezt tulajdonképpen már régebben is tudta, akkoriban, amikor Konráddal összeházasodtak, semmijük sem volt, és Feri, a festő az egyébként is lelakott új lakásuk felújítását tönkretette az alkoholizmusa és a figyelmetlensége miatt, na, akkor, amellet, hogy Lídia összeveszett Ferivel, még megvették a legolcsóbb falfestéket, ketten kuszán-sután befejezték a munkát, Konrád fa lemezeket szerelt a falra polc gyanánt, de a holmijaik nagy részét így is a földön tartották még évekig, amíg nem tudtak végre bútorokat is venni, hát akkoriban világos volt, hogy miből főzünk. De már mindegy, hogy ez a nélkülözés vagy az ászának igazsága, legalább nem kérdőjeleződött meg. Ha egy öreg, manipulatív liba áll itt, akkor az van. Akkor ebből főzünk. Nem a harmóniából. És Gina jobban teszi, ha elkezd reszketni.

Szusszant egyet még mindig megkönnyebbülten ettől a nem túl kedvező, de megkérdőjelezhetetlennek tűnő belátástól, majd megfeszítette az izmait, és legtündöklőbb mosolyával lépett ki az üres folyosóra, libbent végig a süppedő, tisztító szagú padlószőnyegen a magassarkújában a lábfájásról és a bütyke nyomásáról tudomást sem véve. A liftben már nem nézte magát, háttal a falnyi tükörnek támaszkodott, közben egyre biztosabban érezte, hogy hülyét csinál magából, és egyáltalán nincs is ügy, emiatt pedig nincs harctér, nincs esemény, a problémája nem is létezik, Gina meg Konrád már rég elvegyültek a tömegben.

Mégis, amikor belépett a különterembe, hallotta a zenekar szöszmötölését, halk, bárgyú muzsikát, számára túlzottan is megnyugtatót, a letakarított asztalokat vizslatva és a csoportokban borozók között a férjét keresve, az egyik sarokban meglátta Konrádot azzal a nővel, pont azzal, a vén kurvával, a fekete démonnal, az öreg trottyal, a talán szeretővel, amint meghitten beszélgetnek, kezüket az asztalon tartják nem messze a másiktól, és a nő tekintete ellágyulva veszi körül Konrádot, körülfogja, mint a folyó a belevesző, már félig átcsiszolt köveket. „Szóval igaz”, mosolyodott el Lídia még szélesebben, mint az imént az emeleti szobából kilépve, kicsit talán túlzott igyekezettel letagadva a látvány okozta fájdalmat, amelyet egyébként – természetesen – alig észlelt, épphogy csak a torka feszült meg, és egyszer nem tudott nyelni, de ennek más magyarázata is lehetett; „akkor most kezdődik”, tette még hozzá magában, és

az izgalmat örömmel megengedte magának, tudta, hogy jót tesz a megjelenésének és a hatékonyságot is növeli. Érezte, hogy a kihívás hatására a bőre is kisimul, a szíve hevesebben ver, a tagjai csak belülről remegnek, a vér lüktetve duzzasztja az ereit. Világosan látta, hogy iszonyú kockázatos és izgalmas dologba kezdett rengeteg kiszámíthatatlan tényezővel, és tudta, hogy nem fél. Bizott az erejében, az eszében, a számító és eltökélt Lídiában, aki csak legbelül kétségbeesett, és a férjéhez és ahhoz a nőhöz vezető néhány lépés alatt, a kezei kecses mozgásában, a haja hátravetésében, a csípője egyszerre lányos, egyszerre érett ringatásában megtalálta önmagát. Végre. Ez volt az ő igazi entréja, és nem maradt hatástalan.

Bár Konrád csak akkor vette észre, amikor már majdnem mellettük állt, Gina szinte az elejétől követte a lépteit, és lehet, hogy ez volt a fontosabb. „Ó, Lídia, jobban vagy? De örülünk, hogy látunk!”, nézett rá, és az örömet nem túlozta el, legfeljebb az üdvözlés hangzott hihetetlenül, de legalább Konrád helyett kimondta. „Heveny fejfájás. Semmiség, igazán. Elmúlt már. Nem rostokolhatok végül is egész este a szobában.” „Hát persze, drágám, ülj le közénk, meg kell mondanom, egészen elbűvölő ez a rózsaszín szatén, már a vacsoránál észrevettem. Csodálatosan kiemeli az alakod”, folytatta Gina, és vékony, de izléssel kirúzsozott, barnás ajkai búbajos mosolyra húzódtak. Lídia elegánsan elfoglalta az egyetlen szabad helyet az apró asztal mellett, éppen kettejük között, mert Konrád és a nő egymással szemben ültek, megvárta, amíg a férje legalább valamiféle gesztust tesz az érkezésére – egy idő után Konrád kimondta a nevét, és teljesen meglepő módon megszorította a kezét –, majd belekezdett a hadműveletbe, ami elképzelése szerint a győzelemről és a férjéről szólt. „Édesem, szót sem érdemel ez az ócskaság, hiszen a te sötétkék összeállításod abszolút kiemelkedik a többi szett közül ma este”, adta vissza a bókot a nőnek, és örült, hogy egyetértenek abban, hogy a másik ruhájának dicsérete fontos része egy fair küzdelemnek. „Konráddal éppen az unokákról beszéltünk, képzeld, most született meg nálunk a harmadik, cuki kicsi lány”, újságolta ártatlan hangon és lelkendezve Gina, szép formájú, eres kezét továbbra is az asztalon nyugtatva. Konrád eközben mereven ült, mozdulatlan háttal, fagyott arccal és vizslató szemmel; egy pincér Lídiához igyekezett, és borral kínálta. Lídia hűvösen elfogadta a száraz vöröset; „áh, az unoka-kártya, szép húzás így elsőnek”, gondolta, és nem akarta elismerni magának, hogy ütött is. „Gratulálok, kedvesem”, válaszolta, „jó fárasztó lehet, mondjuk, de hogy a kisbabák milyen imádni valóak! Mindegyik lány?”, mire Gina bólintott, és Lídia végre szúrhatott. „Óh, ha ilyen szaporák a gyerekeid, biztos lesz

hamarosan egy kisfiú is, ne aggódj”, Gina nem válaszolt, a keze ügyében levő pohárból ivott egy kis proseccót, és amikor a pezsgő bort a merev ajkaihoz közelítette, kirajzolódtak az izmok a karján, Lídia pedig mintha mégis elvesztené a fonalat – egy pillanatra elmélázott azon, hogy a nő mellén, amelyet most a sötétkék selyem felső épp megfelelően takar és hagy szabadon, hogy ott látszik-e a vágás és vajon mekkora? És hogy Konrád ismeri-e ezt a vágást? Mennyire ismeri? „Meg elbeszélgettünk Mariáról, arról, amikor hárman mentünk kirándulni valamelyik télen. Hogy ők ketten mennyire imádták egymást! Nem is értem, miért vittek magukkal arra a három napra a magas Tátrába – istenem, a fiatalság milyen szenvedélyes is tud lenni”, folytatta Gina már keményebb arccal, vonásai a könnyed hang ellenére szigorúságot és szilárdságot mutattak, és ezúttal is betalált, mert Lídia sosem hallott még Mariáról, egy árva kukkot sem, biztos, valami csehszlovák liba lehetett, azok flangáltak itt az egyetemen, de ennek kiderítését máskorra kellett hagyni. Színpadiasan legyintett, „áh, Maria, hát persze, ezer éve történt”, közölte flegmán, Konrádot meg mintha a székéhez szögezték volna, nyilvánvalóan kellemetlenül érezte magát, és ez még enyhe kifejezés, viszont Lídia nem adott nagy teret a lamentálásnak, mert Gina szép kezére tette a sajátját, ellentmondást nem tűrően betolakodva a nő saját terébe, mindezt persze kedvességnek álcázva, a vörös géllakkja a körmén magára vonta a figyelmet és elterelte a halvány májfoltokról, amelyek a kézfején absztrakt formákat rajzoltak, és amelyeket még nem műttetett le, és a két női kéz igazság szerint, látványban legalábbis, gyönyörűen kulcsolódott egybe, közben pedig azt mondta, vagy inkább suttogta bizalmas hangon, hogy „nyáron lesz a harmincötödik házassági évfordulónk. Feltétlenül ott kell lenned a partin. Nem fogadok el semmilyen kifogást, Gina drágám.” „Óh, de kedves”, és Gina nem húzta ki a kezét Lídiáé alól, még ha ez is volt minden vágya, hanem alul lévő ujjjaival ráfonódott a másik ujjaira, amelyek az ő tenyerét valójában már gúzsba kötötték, és visszaszorított. „Érdekes, hogy Konrád nem is említette. Persze, a nők szokták ezt szervezni, tudom...”, „Még azon is gondolkodtunk, hogy újra fogadalmat teszünk egymásnak, de rájöttünk, hogy erre semmi szükség”, csillogott Lídia, kibogozta magát Gina szorításából, megsimogatta Konrád zakóját, őt is bevonva a színjátékba. Ismerte a férjét, pontosan tudta, hogy fogalma sincs, hányadik évforduló következik, és hogy most bizonyára rosszul van tőle, mert minden háritása ellenére nem egy érzelmi nulla, átlátja ő a helyzeteket, és utálja, gyűlöli a megjátszást – emiatt nem értette sosem Lídia, miért őt választotta, de ez már mindegy –, de azt is tudta, hogy minden valószínűség szerint reggelre meg fog neki bocsájtani, mindig meg szokott. És ami még örömmel is töltötte el, az az volt, hogy elképzelése szerint Konrád most már

Ginát is utálta, mert elárulta Mariát, mert a pillanatnyi győzelem érdekében feladta a kettejük közti szövetséget, bármi legyen is az. Szegényke, el kéne engedni az asztaltól, de sajnos erre most nincs lehetőség. „Jól ismerem Konrádot. Vagy legalábbis, jól ismertem”, a mondat végén csak enyhén hunyorított, igazán, alig láthatóan, „Egy ilyen férfi mellett harmincöt év csak úgy elsuhanhat”, lökte a mérgét Gina ellenfelére, de Lídia erre nem hogy haragudott volna, hanem egyenesen fellélegzett, mert a múlt idő miatt – ami egyébként akár hazugság is lehetett, de az ellenfele hangjában levő keserűség, sőt, a rejtegetni kívánt szomorúság miatt valószínűleg mégsem volt az – arra következtetett, vagy inkább ebben a kiélezett helyzetben a hangsúlyból azt érezte meg, hogy nem volt itt harmincöt éven át tartó viszony, legfeljebb valami újra és újra feléledő ismeretlen mértékben kiteljesedő vonzalom, és bár más körülmények között ezzel is elég nehéz elszámolni, mégis végtelenül könnyűvé vált a teher, amit eddig nem is érzékelt pontosan, és csak a versenyhelyzet miatt nem engedte, hogy elernyedjenek az izmai. A harc tart, de ő viszi Konrádot, mégis viszi, és ez jó, ez komoly eredmény, és már biztos, hogy nincs minden veszve. Hogy is lenne? Minden sosincs veszve. Sosincs. „Valóban. Minden párnak akadnak nehézségei”, és itt élete legártatlanabb félmosolyát villantotta meg, „de mi mindig összetartoztunk, és túllendültünk a problémákon”, lehelte a szempilláit túlzottan is lányosan rebegtetve, de gyorsan meg is bánta. Mert ezt azért már ő sem akarta, nem mutatta, de kis híján belepirult az orbitális közhelybe, a tökéletesség hazugságába, főleg, hogy – most már így látta –, egy küzdelmes, de értékes kapcsolatról nyilatkozott ilyen visszataszítóan. „Egy időben gyakran összefutottunk Konival, egészen véletlenül találkoztunk, és akkor azt mesélte, hogy állandóan dolgozol. Annyira nehéz lehet ilyen sikeresnek lenni”, kezdte Gina, és már az ő arcán is látszott az árulás szégyene, nem tudta teljesen elfedni a pengeéles száj és az átható, barnából egészen feketébe váltó, haragos tekintet, de mielőtt folytathatta volna, hogy mi történt Konival azokon a találkozókon, amelyekről Lídia nem tudott, amelyek vagy megtörténtek, vagy nem, és ha igen, vagy szeretkeztek ők ketten, vagy csak panaszkodtak az életükről, esetleg beszélgettek és vágyakoztak, és amelyeknek további említése egy kiirthatatlan, ösvények nélküli dzsungelbe vezetne volna mindhármat, ahol igazságot, szerelmet, csalódást meg hazugságot soha nem lehet már tisztán megtalálni, az asztaluk mellé ért egy fiatal anyuka, akinek vállára fekvő aludt a legfeljebb fél éves kisbabája, a negyven éve végzett évfolyam talán legfiatalabb porontya. A kis nő fel-alá járkált a borozók között, a gyerek feje közeledett feléjük, majd távolodott tőlük ütemesen – és ők valószínűleg egyszerre látták meg az apró, ránctalan, puha arcot, az álomba merült, picike száját, a csurgó nyálacsát,

amelyiknek vége az anyuka szabadon hagyott vállán landolt, a lelógó kart és a baba ráhagyatkozó, nyugodt álmát, az első álmainak egyikét, és akaratlanul sóhajtottak egyet – most már mindkettejük nyilvánvaló megdöbbenésére – teljesen egyszerre.

Ezzel a váratlan egyidejűséggel pedig mintha felszabadult volna bennük az eddig lefojtott gyűlölet és a keserű gyász, amivel már ezer éve siratták önmagukat: a mellüket, a bőrüket a nyakukon, azt a finomat, a feszes fenéküket, a mutogatni való térdüket, a kulcscsontjuk szép ívét, a ránctalan arcukat és az egész nem működő szépségüket meg az összes kihagyott lehetőséget, a vágyuk szárazságát, a valamiért észrevétlenné vált, megfakult szenvedélyüket, amelyről tudták, hogy nem apadt el azért teljesen, csak mások, a kényelem meg az idő múlása miatt már régen el kellett titkolni és végignézni, ahogy satnyul és már alig melegít. És mintha varázslat szállta volna meg őket, mágia, szenvedély, vagy csak pusztán a szerelem, mély, mindent átható, falni vágyó szerelmes mánia, amelyik magáévá akar tenni és élvezni akar mindent, ami a földön megtalálható, az összes ízt, minden tapintani és fogni valót, selymet és recét, finom bőrt és durva sörtét, és ami szépnek látja még a pusztulást is, mert annak is van szaga, látványa, finomsága meg durvasága, és az élet része, ettől pedig csak páratlan és káprázatos lehet, egymásra néztek éppen úgy, mint a szeretők szoktak az utolsó pillanatban, egymás ruhájának letépése előtt, és az eddiginél sokkal vérmesebben és felszabadultabban folytatták, amit korábban elkezdtek. „Állandóan dolgoztál, Lídia, a konferenciákon csillogtattad magad, ezt mesélte Konrád, a szegény, kétségbeesett férfi akkoriban”, és Gina hangja érzékivé vált, amit maga sem értett, inkább Lídiának szólt ez, mint a férfinak, de lehet, hogy egyiknek sem, Lídia pedig mintha felült volna a nő ritmusára, a beszédének a ritmusára, és úgy utálkozott, felhördülve, néha majdnem sikoltva, sziszegve és egyszer-egyszer vádlón kiáltva, „Megnyugtattad, Ginácskám? Megnyugtattad? Ki kért meg rá téged, ki kért meg, hogy beleszólj az életünkbe?”, „Lídia, galambom, Konrád, ő kért meg, mert egyedül volt, érted ezt? Érted, édes, hogy senki nem hallgatta meg, amikor a felesége karriert csinált?”, „Ó Gina, Gina, foglalkoztál volna a saját életteddel, mint hogy másokéba szólsz”, „A gyönyörű hajad, azt szókíttetted, amíg mások szenvedtek. Érzéketlen vagy a démoni külsőddel, Lídia, Lídia...”, „Aljas áruló, így neveznélek, selyembe bújt gonosz démon”, „Lídia, nem érted, nem érted, hogy ez az egész...”, „Édes, éppenhogy értem, és pont ezért...”, és elkezdtek fél szavakat hajtogatni, mintha régről ismernék egymást, mintha meglenne a titkos kód, a legintimebb kapcsolódás, a saját nyelv, néha elhangzott az „örökké”, a „soha”, a „te

nem?”, „dehogynem”, „álnok”, „aljas”, „áruló”, „romlott”, „hitvány”, „utolsó ribanc” és még sok minden talán ellentétes jelentéssel, és senki számára nem derült ki, hogy a mondandók tartalma ezerszeresen számított, vagy egyáltalán nem, Konrád viszont már biztosan semmit, őt már csak pusztá ürügyként tartották maguk mellett, nem tudták, hogy mindkettejüket elátkozza vagy megért valamit a szomorú, szívszorító, kitörő, feszülő félig boldogságukból.

Lídiáék pedig összekulcsolódott pillantással kizárólag egymás bűvkörében léteztek, és ott nem nézték egymás szeme alatt az árokká mélyülő karikákat, amelyekben megállt az alapozó is, hanem csak a másik csillogó, megszállott, néha sajátos örületbe hajló tekintetét; azt vizsgálták, mi zajlik éppen, mire kell azonnal reagálni, halálos terveket eszeltek ki, de mivel elvesztették a világos gondolkodás képességét, beleveszték a saját terveikbe, és átengedték magukat egy náluk hatalmasabb áramlásnak. Delíriumban folytatott harc volt ez, viszont életre, halálra, öltre, vérre, és – legalábbis valamifajta – szerelemre. Zsigerből, gyomorból, teljes testből gyűlölték egymást, és ellenfelük mohó mozdulatait vizslatva, mindenre felkészülve, azt is tudták, hogy ezzel a gyűlölettel most megmentik egymást és magukat. Ha tehették volna, végigcsókolják a másik minden lötytyedt, lógó, száradó, élettől újra duzzadó porcikáját.

© Fortepan, Hetényi Zsuzsa